

[Viggo Starcke.]

som sådanne, jeg har aldrig været knyttet til nogen medicinalfabrik og har ingen interesser der, lige så lidt som lægestanden har det, bortset fra at en del læger er knyttet til forskningsarbejdet på medicinalfabrikkerne. Det må man ikke underkende betydningen af. Tænk, hvad det betyder, at disse lægemidler drager en del af den videnskabeligt velegnede lægestand ind i det konstruktive arbejde, at man på de danske hospitaler kan følge præparaternes virkning, før de, om jeg så må sige, slippes løs til almindelige praktiserende læger. Det høje ideal, som professor Warburg har, at enhver læge helst skal kunne sammensætte og skrive sin egen recept i det enkelte individuelle tilfælde, er et højt ideal, som man ikke må afskære, men det er et meget akademisk, fjernt ideal. Det er en ret lille del af apotekernes ekspeditioner — desværre har kommissionen ikke undersøgt hvor mange — der er disse magistrelt sammensatte recepter, og jeg tør nok sige: at gå over til at lade den enkelte praktiserende læge være den, der skulle foretage eksperimenterne, det tror jeg ikke man vil få den almindelige danske lægestand til, dertil er den for ansvarsbevidst.

Den højtærede indenrigsminister sagde, at det var lettere for de herrer læger at skrive en fabrikksspecialitet end selv at komponere deres medicin. Ja, det kan ikke nægtes, at det tager kortere tid, men fabrikkens præparat kender man, man kender dets virkning og kan derfor bedre opnå den virkning på patienten, som man ønsker. Tag f. eks. digitalispræparater ved hjertesygdomme. Der findes mange forskellige digitalispræparater, men en læge holder sig som regel til det digitalispræparat, han kender, og hvis virkning han derfor kan bedømme, på samme måde som man, hvis man er mesterskytte, helst skal kende den bøsse, man skyder med, for at ramme i centrum. Jeg nærer stor agtelse for apotekerne og deres virksomhed, og jeg mener absolut ikke, at der skal tilføjes apotekerstanden noget ødelæggende nederlag, men på den anden side er det nødvendigt at understrege, at nyskabelsen indenfor medicinen, indenfor den syntetiske kemi sjældent finder sted på apotekerne, den finder sted på medicinalfabrikkerne, det er der,

fremtiden ligger. Apotekerne repræsenterer en strålende nutid og en glørværdig fortid, men deres indsats med hensyn til fremtidens lægemiddelforskning og -fremstilling vil ikke være så betydelig.

Når det ærede medlem hr. Bertel Dahlgaard mener, at mit ideal er, at apotekerne skal være ekspeditionskontorer, så er det et udtryk, som han selv har skabt, og som ikke har nogen basis i de anskuelser, jeg har givet udtryk for.

(Kort bemærkning).

Bertel Dahlgaard: De almindelige betragtninger, det ærede medlem nu flød ud i med hensyn til forskningens betydning og medicinalindustriens gode fremtid, har for såvidt intet som helst at gøre med den diskussion, det ærede medlem indledte her. Vi er allesammen enige om betydningen deraf. I sin sidste bemærkning tillod det ærede medlem sig endog at bruge et udtryk som, at forskningens frihed er i fare. Når sagkyndige skønner over, hvorvidt statsbeskyttelsen for medicinalfabrikkerne skal udstrække sig til 20 år eller være ubegrænset, mener det ærede medlem at kunne betegne det som et indgreb i forskningens frihed. Mener det ærede medlem da ikke ud fra sine almindelige betragtninger, at produktionen stort set skal gå derhen, hvor produkterne fremstilles billigst? Det havde jeg troet. Det er det ærede medlems almindelige økonomiske maksime, som blot skal sættes ud af kraft her, hvor det ærede medlem ikke har nogen som helst forudsætninger for at bedømme omfanget af statsbeskyttelsens værdi. Jeg vil også minde det ærede medlem om, når han nu kæmper så bravt for, at præparater, som har haft en levetid på, skal vi sige 20 år, skal have ubegrænset levetid, at der er tale om præparater, med hensyn til hvilke der praktisk talt ikke er gjort nogen egentlig forskningsindsats, præparater, som man benyttede lejligheden til at slynge ud på markedet i tiden mellem apotekerlovens gennemførelse i 1932 og udførelsen af lovens bestemmelser i praksis.

Indenrigs- og boligministeren (Kjærboel): Det forekommer mig, at mit indlæg før ikke behøvede at give anledning til en sådan ripost fra det ærede medlem hr. Aksel Møl-